

להיעשות שורד ים. בהזכרי באותם ימים, איני יכול שלא להצר לפעמים על שבהיותי הגורם העקיף לירידת הורי האהובים שאולה המטתי על ראשי אסון, אשר השפיע עמוקות על עתירי. ערב אחד, כשעברתי לפני בית הכר של אבי ובידי גופת אסופי מסדנתה של אמי, הבחנתי בשוטר שנראה עוקב בדריכות אחר צעדי. למרות גילי הצעיר כבר ידעתי שמעשיו של שוטר, יהא אשר יהא טיבם לכאורה, מונחים על ידי המניעים המגונים ביותר. לפיכך השתמטתי מפניו וחמקתי אל תוך בית הכר בעד דלת צדדית שהיתה פתוחה במקרה. מיד נעלתיה ונשארתי בגפי עם מתי. אבי כבר פרש למנוחת לילו. האור היחיד במקום בקע מן הכבשן שהפיץ נוגה ארגמני עמוק מתחת לאחד הדרודים, והטיל על הכתלים בבואות ארמוניות. בפנים היורה הוסיף השמן להתערבל בגעש יגע, ומעת לעת העלה ממעמקיו חתיכת כלב. שעה שהתיישבתי להמתין להסתלקות השוטר, החזקתי את גופו העיזים של האסופי בחיקי וליטפתי בעדינות את שערו הקצר, המשיי. הה, מה יפה היה! עוד בהיותי עול ימים רחשתי חיבה עזה לילדים, ושעה שהבטתי באותו מלאך קטן כמעט מצאתי בנפשי לומר: מי ייתן ואותו פצע פשוט ואדום בחזהו – מעשה ידי אמי היקרה – לא היה קטלני. ברגיל היה מנהגי להשליך את העוללים אל הנהר, שהטבע בחוכמתו ברא לתכלית זו. אך בלילה ההוא לא העזתי לצאת מבית הכר מפחד השוטר. "אחרי ככלות הכול," אמרתי בלבי, "מה יעלה ומה יוריד אם בתוך יורה זו אשימנו? אבי הן לא ידע שאין העצמות עצמות כלכלב, ומקרי המוות הספורים, שעלולים להיגרם עקב נטילת שמן מסוג אחר תחת ה־Ol. Can. היחיד בסגולתו, יהיו בטלים בשישים בקרב אוכלוסייה ששיעור התרבותה כה מהיר." קיצורו של דבר,

אמברוז בירס

שמן כלבים

שמי בופר בינגס. נולדתי להורים הגונים בני מעמד מצניע לכת, שכן אבי יצרן של שמן כלבים היה, ואילו אמי ניהלה סדנה קטנה בצל כנסיית הכפר וטיפלה בה בעוללים לא רצויים. בנערותי חונכתי להרגלים של חריצות; לא זו בלבד שסייעתי לאבי בהשגת כלבים לדרודיו, אלא אף תדיר עשיתי במצוות אמי בסילוק שיירי מלאכתה מן הסדנה. בביצוע משימה זו נזקקתי לא אחת לכל השכל הישר שבו חנן אותי הטבע, שכן כל המופקדים על אכיפת החוק בסביבתנו התנגדו לעסק של אמי. לא משום שנבחרו לתפקידיהם ברשימת האופוזיציה – העניין מעולם לא היה לסוגיה פוליטית; פשוט כך קרה. העסק של אבי לייצור שמן כלבים עורר, כמובן, יחס עויין פחות, אף כי כמה בעלי כלבים אבודים נטו לחשדנות־מה כלפיו, שהיה בה משום הטלת דופי גם בי. שותפים סמויים היו לו לאבי, בדמות כל רופאי העיר, אשר כמעט אף פעם לא הוציאו מתחת ידם מרשם שלא כלל את אשר הואילו לציין בשם Ol. Can. הרי זו באמת המועילה בתרופות שנתגלו מעולם. ברם, מעטות הבריות אשר ישושו להעלות קורבן אישי למען סבל זולתן, ולא נעלם ממני כי על רבים מהשמנים שבכלבי העיר נאסר לשחק עמי – עובדה שפגעה ברגשות הרכים, ובתקופה מסוימת כמעט הביאתני

פסיעה ראשונה בדרך הפשע פסעתי, וצער אין קץ על עצמי הבאתי, בהטילי את העולל אל תוך היורה. החזקת יצא
למחרת היום הופתעתי במקצת כאשר חיכך אבי את ידיו בשביעות רצון והודיע לי ולאמי כי הפיק שמן באיכות משובחת שכמותה טרם נודעה; כך קבעו הרופאים שהראה להם דוגמאות ממנו. עוד הוסיף ואמר שנשגב מבינתו כיצד הושגה תוצאה זו; התהליך שעברו הכלבים היה שגרתי לכל פרטיו, והם היו מגזע רגיל. מצפוני חייבני להסביר, וכך עשיתי, הגם שלשוני היתה דבקה לחכי לו יכולתי לנחש את הבאות. בעודם בוכים מרה על שנעלם מהם עד לאותה עת היתרון שבשילוב שני ענפי הייצור, מיהרו הורי ונקטו צעדים לתיקון המעוות. אמי העתיקה את סדנתה לאגף בבניין בית הכר, ותפקידי בעסק חדל; לא נדרשתי עוד להיפטר מגופותיהם של המיותרים הקטנים, ושוב לא היה צורך לפתות כלבים אל פי פחת, שכן אבי משך ידו מהם כליל, אף כי לא נפקד מקומם הנכבד משמו של השמן. כמי שנמצא לפתע מובטל מכל מלאכה, ניתן היה לשער כי אצא לתרבות רעה, אך לא כן היה. רוחה הקדושה של אמי היקרה שרתה עלי תמיד לשומרני מכל מדוחי הנעורים, ואילו אבי נשא משרת דיאקון בכנסייה. אוי לי, שבגללי נגזר על בריות חסודות אשר כאלה קץ כה מר!
כיוון שראתה ברכה כפולה בעמלה, התמסרה לו עתה אמי במשנה מרץ. לא עוד הסתפקה בסילוק עוללים מיותרים ולא רצויים על פי הזמנה, כי אם יצאה אל החוצות ואל השבילים ללקט ילדים במידות גדולות יותר, ואפילו מבוגרים אחדים שעלה בידיה למשוך אל בית הכר. גם אבי, שנהה לבו אחר השמן המובחר, שקד ברוב חריצות ולהט להזין את דוודיו. קיצורו של דבר, המרת רעיהם לשמן כלבים היתה לתשוקה האחת בחייהם – תאוות בצע כבירה השתלטה על נשמותיהם

ושימשה להם תחת תקווה לחיי העולם הבא – אשר גם היא, דרך אגב, היתה להם מקור השראה. החזקת יצא
כל כך פרץ עתה מסחרם, עד כי נתכנסה אספה ציבורית וקיבלה החלטות קשות בגנותם. יושב הראש הטעים כי פשיטות נוספות בקרב התושבים תתקבלנה ברוח עוינת. הורי המסכנים עזבו את האספה שבורי לב, נואשים, וסבורני שלא לגמרי שפויים בדעתם. מכל מקום, מטעמי זהירות לא ראיתי לנכון להיכנס עמם אל בית הכר באותו הלילה, ולנתי בחוץ באורווה. החזקת יצא
בשעת חצות לערך הביאני דחף מסתורי כלשהו לקום ולהציץ בעד החלון אל תוך חדר הכבשנים, מקום שידעתי כי אבי נוהג ללון בו עתה. הלהכות בערו בעוז, כאילו יכול שופע צפוי ביום המחרת. אחת היורות הגדולות היתה "מבעבעת" לאטה, כשהיא מעוררת רושם מסתורי של התאפקות, מתעשתת כביכול לקראת הרגע שבו יהיה עליה להפעיל את מלוא עוצמתה. אבי לא היה במיטתו; הוא קם בכתונת הלילה שלו ועסק בהתקנת עניכה מחבל איתן. על פי המבטים ששילח אל דלת חדרה של אמי, ידוע ידעתי לאיזו תכלית כיוון את דעתו. מרוב אימה הוכיתי אלם, ולא היה לאל ידי להתערב כדי למנוע את המעשה או להתריע מפניו. פתאום נפתחה חרש דלת דירתה של אמי, והשניים ניצבו פנים אל פנים בארשת של פתיעה הדרית. הגברת, אף היא עטויה כתונת לילה, אחזה בימינה את כלי עבודתה, מאכלת ארוכה וצרת להב.

גם היא נבצר ממנה לוותר על טובת ההנאה האחרונה שנתרה בהישג ידה עקב החלטתם הלא ידידותית של האזרחים ועקב היעדרי. רגע אחד נעצו עיניים יוקדות זה בזה, ואז זינקו יחדיו בחמה שפוכה. סחור-סחור חגו בחדר בהיאבקם, האיש מקלל, האישה צורחת, שניהם כאחד

נלחמים כשדים, היא – להכותו במאכלת, הוא – לחונקה
במו ידיו הגדולות. לא אדע כמה זמן נאלצתי, לדאבוני,
לצפות במקרה בלתי נעים זה של שלום בית מעורער; אך
לבסוף, מקץ מאבק נמרץ יותר מהרגיל, חזרו הניצים ונפרדו
פתאום.

בחזהו של אבי ובכלי נשקה של אמי ניכרו אותות של מגע.
עוד רגע לטשו עיניים זה בזה בלא זיק של חביבות; או אז,
אבי האומלל, הפצוע, כשמר המוות כבר עליו, הסתער לפנים
ובלי שים לב להתנגרות, לפת בזרועותיו את אמי היקרה,
גרר אותה אל דופן היורה הרוחת, אזר את שארית כוחותיו
הכלים, ועמה יחד – קפץ פנימה! עוד מעט קט ושניהם
נעלמו תוך שהם מוסיפים את שמנם על זה של משלחת
האזרחים אשר באה ביום האתמול ובירדה הזמנה לאספה
הציבורית.

מתוך אמונה שהמאורעות המעציבים הללו סתמו בפני כל
אפיק של קריירה מכובדת, עקרתי לכרך המפורסם אוטומוי,
שם נכתבים זיכרונות אלו בלב כבר מחרטה על מעשה נמהר
אשר גרר אחריו שואה כלכלית כה עגומה.